

צילום: זנואל ברישול

עוזר רבין

על חטא

א

מולדת שואבת, בכל סיגי
אליך חוזר
לא כצורף מלים, שורף עורקיו
בארץ קוצית
להנביע את חסד הברלח,
או רכוב ברקיס חורשי עב
ובגשם שחור מתפורר;

לא מטיל לפיד מטרף
של נפש סופר ננסית,
לא אוד מעשן ליד שלחן ב"כסית" –
על כן הכניסיני, קבליני כדולר.

עד למרחוק,
בבץ הזן בך כל פה
מרווני גם הלעיטו עתונך.
על אדמת נכר
זכרתי כנורי העבר
שחרתי את שיר ההנה
בגביע גנזיך היקר –
והנה התליע היין.

ואגיע שפתי
כי מה לי תפלות אבותי
ונצח הרוח בגזעי?
תדרוף לה הנפש את בשרה ודמה
אל בית החשק הרגעי
במלכות השדים של העיר הזרה
ולילה הבועט בחמה.

ב

עד צמא מבסס, בשרי ומכרסם
כליל לבוי לשוא, עבוי פכיון-הדם – שוקע,
אכל ניחוח העשן של צהרי שרב
מושה אותי,
ועפרך-עפרי, בנאקת רעב, מושך
להשיב אליך את הזורע.

אמר המחבר:

במשך השנים נדפסו כמה שירים כמו אלה הניתנים בזה ונכתבו –
בטיוטות – עוד שירי-תגובה הרבה. אווירת הימים האלה נותנת להם
בעיניי טעם של הווה. לא צדקתי בהימנעי מלכלול אותם ושכמותם בספרי
"הולך טוב הולך" והריני לתת להם לדבר כי הם, כמו האחרים, מגופה של
כתובתי, שהיא מגופו של זמן הווה, המקפל בתוכו עבר ועתיד.

ע.ר.

הרוח שהתזזתי לזרות זכרך לים.
התקוממה – אתון סוררת –
והלמה בחזי. מי נצב לה בדרך?
קוצים נתלשו. על חזה צחיח
לכלב הדם, בטל ומטר לברך.
לברך את הקס בהרי בגלבע.

הצבי ישראל! אנכי!
הרץ עם כל החטפנים
בתוככי ירושלים
מרוצץ ומתרוצץ
ירש ודורש, מתכסה נפש ופנים
באדרת אליהו המיצרת
מרמצי עבר ודבר עתונים
עם שאר נואמי עצרת-התמיד
לפאר את הכפר המשרדית
בסוד משיחים ועסקנים.

ג

ראי שחור המהבהב
בלהבי נרות גוועים
צללים גחים מחדר נענב
עורכים בו משתאות מגור.

לא עוד! כי להיות קראני
להט קדם של קיצף
ועל אדמת האכנים במטה-רועים
אנכי דורף, מכה
בסלע להכסף אל גס המעין.
אליו להוליך את הלב העקש
העורג ונרמטע ומבקש מסתור –
חושש להחשף פנים.

ד

וכך אחזור: עיני מקערות
לצרוב בדיוקן-הצדקה של שועליך
ולחזק ידים טהורות
להכות בכל המחריב בך
וכמהו לבנות את בתי על נכלים
וכמהו, בסתר, לשים אל הכלים,
לצבר גם לי אוצרות,
כי בשר מבשרכם אנכי
בחמדת הדרכים הממאירות.

שוטטו ברחובות תל-אביב-ירושלים!
עם מוכרים וסרסורים ושריהם במדינה
תמצאוני, רודף אחר כבוד,
טורף בקלפים גורף ועורף, ובשם השמים
קורא למשפט, מבקש אמונה...

אבל ראי השיר נסדק ומתבקע
כי מלאוהו פניכם-פני המעקמים.

ונאמן הוא להראות את אמת-התמונה

על חמת האשם שלמוכיח
עועי אוד עשן מתחזה כבוער
לא יסלח לי אלהי התמימים ושלמים
אשר בשמו אדבר.

1953, לונדון – 1982, תל-אביב